

върха, за да видимъ на югъ нови склонове и върхове, надиплени едни следъ други. Та това не е една планина—*Родопи*, това сж много планини, безкраенъ лабиринтъ отъ разхвърляни планини, долини, скалисти чукари, натрупани отъ Твореца, за да образуватъ величественнитѣ—*Родопи*. Навлизаме въ държавната гора при Бѣла-Черква. Стройни, чисти, вѣковни борове и ели ни заобикалятъ. Тѣ ни привѣтствуватъ съ свѣжата си зеленина и боровъ дѣхъ. Подъ тѣхъ се разстила мекъ мѣхъ — сжщински килимъ, а тамъ гдето има изворче или вадичка е цѣла гора отъ здравецъ или пѣстри цвѣтя.

Бѣла-Черква е старъ манастиръ — обителъ за чиста молитва, потъналъ въ пазвата на девствената ни природа.

— Навлизамъ въ гората. Слънчевитѣ лжчи слабо проникватъ презъ гжститѣ клони на дърветата. Азъ търсѣхъ да си откъсна, съ клонче, борова шишарка, съ неразлукнати още люспи. Нападали шишарки имаше много, но все бѣха излющени. Събрахъ нѣколко и приседнахъ до дънера на една ела, да си избира най-хубавата. Наоколо бѣше тихо. Отъ време на време долиташе далеченъ звѣнъ на манастирското клепало. Доловихъ шумъ на далеченъ вѣтъръ, който се слива въ нѣкаква мощна и странна музика, идваща измежду игличкитѣ на бора и елата. Тя наподобява шума на морскитѣ вълни, само че по тайнственъ. Тази пѣсенъ на иглолистната гора идва все по-близо до менъ, все по-ясно и по-силно и заедно съ вѣтъра премина надъ главата ми. Азъ скокнахъ протегнахъ ржце на горе, като че ли искахъ да откъсна отъ вѣтъра малко отъ тази пѣсенъ на боровата гора...

— Тупъ, тупъ, тупъ, паднаха почти едновременно 2—3 шишарки и се търкулнаха въ краката ми, като едната леко ме удари по рамото. Следъ малко, шумъ отъ раздвижени клончета привлѣче вниманието ми къмъ върха на високитѣ ели. Поглеждамъ нагоре. Две кафяво-червени, малки животинки, съ пухкави ушички, отъ които стърчатъ цѣли снопчета космички, съ голѣми, по-голѣми отъ тѣлото имъ, опашки и жи-